

Den første sag på dagsordenen var:

1) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om forbrugerklagenævnet.

(Lovforslag nr. L 104. Fremsat 11/12 80).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Forslaget her om ændring af forbrugerklagenævnet skal jo ses i sammenhæng med det af justitsministeren fremsatte lovforslag om ændring af retsplejeloven eller rettere sagt om behandling af sager af mindre værdi, som var til behandling her i salen i sidste uge. Samtidig med, at det forslag giver mulighed for, at forbrugersager hurtigt og billigt kan finde deres afgørelse ved domstolen, er det også efter vores mening påkrævet at få effektiviseret klagenævnsbehandlingen, idet vi tror, det vil være en begrænset del af befolkningen, der vil benytte sig af domstolsvejen.

Vi kan derfor støtte denne klagøring af klagenævnets kompetence til stillingtagen til rent juridiske spørgsmål i tilknytning til en sag, som det her i lovforslaget ligger.

Siden loven om forbrugerklagenævnet trådte i kraft i 1975, har behovet for at få præciseret og justeret enkelte af reglerne, herunder altså også samspillet mellem domstols- og klagenævnsbehandlingen, vist sig at være påtrængende, og vi mener altså, at der ved dette lovforslag sker en sådan klagøring. Jeg skal derfor på socialdemokratiets vegne støtte dette forslag.

Fogh Rasmussen (V):

Dette lovforslag lægger op til ændringer på flere punkter i loven om forbrugerklagenævnet. For det første bliver det i lovforslaget udtrykkelig anført, at en klage kan angå samtlige omstændigheder i retsforholdet mellem parterne. Jeg vil godt sige, at måske kan der næres en lille betænkelighed ved, at et nævn, hvor kun formanden er jurist, skal behandle sager af juridisk art. På den anden side er det vores indtryk, at den foreslåede formulering ikke ændrer så forfærdelig meget i forhold til den praksis, som har udviklet

sig. Men det er en sag, vi gerne vil se nærmere på i udvalget.

Dernæst er der stillet forskellige forslag, som sigter på at rationalisere og effektivisere forbrugerklagenævnets arbejdsgang, og det kan vi støtte.

Men så er der nogle udløbere af dette lovforslag, som jeg gerne vil opholde mig lidt ved. Den ene udløber har forbindelse til justitsministerens forslag om retsplejeloven, for så vidt angår småsager. Jeg har hørt en fugl synge om, at der påtænkes en forhøjelse af værdigrænsen for de sager, som forbrugerklagenævnet kan behandle. Den grænse er i dag 10.000 kr., altså den samme grænse, som skal gælde for småsager efter retsplejeloven.

Jeg vil godt spørge ministeren, om det er rigtigt, at der påtænkes en forhøjelse af værdigrænsen for forbrugersager, og hvor højt beløbet i så fald tænkes at skulle være. Er det ikke upraktisk med to forskellige værdigrænser på dette område?

I den forbindelse vil jeg i øvrigt gerne sige, at vi kan støtte, at der bevares adgang for forbrugerne til at vælge mellem indbringelse for domstolene og for et klagenævn.

Den anden udløber fremgår både direkte og indirekte af lovforslagets bemærkninger, hvor ministeren antyder, at der skal ske en udvidelse af klagenævnets kompetenceområde. Bl.a. lægges der op til, at klagenævnet skal kunne behandle sager vedrørende fast ejendom.

Det er mig egentlig helt uforståeligt, at ministeren går svanger med disse overvejelser netop nu. Mig bekendt sidder der for tiden et par udvalg og behandler forbrugerbeskyttelse ved tjenesteydelser og ved erhvervelse af fast ejendom. Disse udvalg er dels ikke færdige med deres arbejde på nuværende tidspunkt, dels vel egentlig heller ikke enige om afgrænsningen af bl. a. det område, som hedder tjenesteydelser vedrørende fast ejendom, og derfor forstår jeg overhovedet ikke, at ministeren bringer fast ejendom ind i forbindelse med forbrugerklagenævnet, så længe disse udvalg ikke har færdiggjort deres arbejde.

Noget helt andet er så, at jeg knap nok forstår ministerens formulering på side 3 i bemærkningerne til forslaget, hvor der står, at man overvejer at udvide klagenævnets kompetence til også at omfatte klager vedrørende reparation m.v. af fast ejendom. Det er

[Fogh Rasmussen]

dette udtryk: »at udvide kompetencen«. Mig bekendt er der inden for murer- og VVS-branchen allerede etableret klagenævn, som er godkendt af forbrugerklagenævnet. Disse branchenævn behandler jo i høj grad allerede i dag sager om reparation m.v. af fast ejendom, og nævnenes afgørelser indsendes til forbrugerklagenævnet. Det sker altså, selv om disse sager ligger uden for forbrugerklagenævnets kompetenceområde, måske ikke i forhold til lovens ordlyd, men i hvert fald i forhold til de cirkulærer, som er udsendt. Derfor vil jeg godt spørge: hvad menes der egentlig med udvidet kompetence? Det er alt sammen spørgsmål, som vi må have klarlagt i udvalget.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Da mit partis ordfører, hr. Kjelgaard, har forfald, skal jeg tillade mig at fremføre de synspunkter, han ville have fremført på det konservative folkepartis vegne.

Af industriministerens fremsættelsestale fremgår, at loven siden sin vedtagelse i 1974 har fungeret godt set fra såvel forbruger- som erhvervssiden, men at erfaringerne har vist et behov for visse justeringer, der skulle være tilgodeset med det foreliggende lovforslag, der i øvrigt skal ses og udvalgsbehandles i sammenhæng med ændringerne af retsplejeloven i L 107. Men det er nok et spørgsmål, om ministeren, nu vi skal til det, har fået det hele med.

Det er mit indtryk, at ordningen har været brugt meget, måske endda mere end nødvendigt, og at nævnet har brugt en del tid på sager, der, da det kom til stykket, var grundløse. Det er også mit indtryk, at den lette klageadgang i nogen grad har medført en form for misbrug, at den næsten har tiltrukket tilfælde, der ikke var blevet til sager, hvis klageren selv skulle have betalt alle omkostningerne ved klagens behandling.

Forslagets pkt. 5 om et nyt stk. 3 til § 9 bekræfter i nogen grad denne antagelse. Der er tilsyneladende tale om en betydelig udvidelse af nævnets virkeområde og kompetence og om successiv ansættelse af yderligere personale. Men er det nu nødvendigt? Er det virkelig nødvendigt at ansætte endnu flere medarbejdere, at bruge yderligere 1,2 mill. kr. pr. halvår eller mere til forbrugerklagenævnet? Det koster i forvejen ifølge finanslo-

ven 3,7 mill. kr. Ved siden heraf yder industriministeriet tilskud til Forbrugerrådet på 4,3 mill. kr., og forbrugerombudsmanden koster 2,8 mill. kr. Det vil i alt sige mellem 13 og 14 mill. kr. på årsbasis til forbrugerformål. Har vi virkelig råd til det? Er det det værd? Får forbrugerne eller samfundet valuta for pengene?

Det er et spørgsmål, om ikke alle disse forbrugerformål skulle tages op til revision, om ikke der skulle ske en omprioritering. Og det er også et spørgsmål, om det ikke i en række tilfælde var mere rimeligt, at den tabende part ikke bare betalte erklæringerne som nævnt i det nye stk. 3 til § 9, men betalte samtlige omkostninger eller et passende stort gebyr i forbindelse med klagens indlevering.

Det er nogle af de forhold, det konservative folkeparti vil bore lidt i under udvalgsarbejdet, og der er sikkert andre, så på det foreliggende grundlag kan jeg ikke uden videre give tilsagn om konservativ støtte.

Askjær Jørgensen (FP):

Fremskridtspartiet mener naturligvis ikke, at vi har nogen som helst brug for det forbrugerklagenævn, som ministeren nu vil have ændret ved lov; så må vi jo se, hvad retning man vil ændre det i. Det er da rigtigt, at der er nogle rationaliseringer og nogle andre positive ting i det, ministeren foreslår, men så langt vi hidindtil har kunnet vurdere det, er der meget mere, der går i den forkerte retning end i den rigtige retning. Så er det jo, spørgsmålet melder sig: har man ligesom villet indsukre en skærpelse af loven i noget rationalisering for at få det til at glide ned, eller hvad har man været ude på?

Det er således, at hvis vi har en situation i samfundet, hvor der er for mange erhvervsdrivende, kunne man skærpe loven og derved sortere nogle af dem fra. Men når det går i retning af, at de erhvervsdrivende må lukke på stribe på grund af situationen, som den nu er i samfundet, så behøver man vel ikke at skærpe loven.

Når man slår efter, hvad ordet »eksigibel« betyder, finder man ud af, at det er noget med, at ved hjælp af fogden kan det lade sig gøre; når fogden er til stede, kan man gøre noget over for en erhvervsdrivende. Det foruroliger mig lidt, at man ligesom også vil

[Askjær Jørgensen]

skærpe det dér med, at ved hjælp af fogden kan man komme efter de erhvervsdrivende; så kan man tvinge dem til noget.

Ministeren må altså indrømme, at ordet eksigibel er brugt en hel del gange i bemærkningerne, og hvis ikke jeg forstår det rigtigt, dette mærkelige ord: at det er således, at det betyder noget i retning af, at når fogden er til stede, er der noget, der kan fremmes eller lade sig gøre, vil jeg gerne belæres derom. For kan vi ikke få andet ud af det her, kan vi måske få en lille smule undervisning i de mærkelige ord, som ikke bruges så meget i daglig tale.

Men vi har jo oplevet en del her først i det nye år. Vi har også bemærket, at statsministeren ikke har fundet anledning til at udskifte industriministeren, og det kan vi da, erhvervsudvalgets folk, være tilfredse med. Vi tror ikke, at vi blandt den mulige beholdning af socialdemokrater, der er, kunne få en bedre som industriminister end den, vi har på posten. Derfor vil jeg sige, at det er egentlig trist, hvis vi må notere her, at ministeren har fået et minus i sin karakterbog, når der ellers er en forholdsvis god beholdning af plusser i den. Men foreløbig må vi sige, at dette tegner til at blive et minus i industriministerens karakterbog, og det er jeg egentlig ked af. For hvis man har en god beholdning, skal man være omhyggelig med den, og derfor vil jeg spørge ministeren, om ikke man skulle frafalde dette, også af hensyn til ministerens karakterbog.

Rahbæk Møller (SF):

I modsætning til fremskridtspartiet kan socialistisk folkeparti støtte dette forslag, dog med et enkelt forbehold. Det drejer sig om § 1, stk. 5, hvor der står, at den tabende part kan pålægges at afholde udgifterne i forbindelse med sagkyndige erklæringer. Den slags bestemmelser kan tjene til at afskrække folk fra at søge at få deres ret, fordi de kan risikere at tabe sagen og samtidig blive pålagt en udgift af en størrelse, som de ikke kan vurdere på forhånd.

Jeg vil også påpege, at selv om denne pligt kan pålægges både sælger og køber, vil der i almindelighed ikke være tale om lighed i forholdet mellem de to parter, når det drejer sig om evnen til at bære denne udgift. Det er derfor en problemstilling, som vi vil have undersøgt under udvalgsarbejdet, både i hvil-

ket omfang og i hvilke tilfælde en sådan udgift kan tænkes pålagt, og hvilke beløbsstørrelser der kan ventes.

Om det sidste vil jeg godt generelt sige, at hvis det viser sig, at der er tale om væsentlige beløb, vil det netop have den nævnte afskrækkende effekt. Hvis der er tale om småbeløb, er der ingen særlig grund til, at det offentlige ikke bærer udgiften. Så i alle tilfælde synes vi på forhånd, at denne passus skal væk. Men som sagt, det kan vi tage op under udvalgsarbejdet, og med dette forbehold kan vi støtte forslaget.

Janne Normann (RV):

Stakkels industriminister, at måtte blive rost af hr. Askjær Jørgensen! Man må lægge ryg til meget.

Vi er i det radikale venstre tilfredse med udformningen af lovforslaget her, men der er nogle ting, vi gerne vil have spurgt lidt nærmere om. F.eks. er vi noget usikre over for, om det nu også er helt betryggende, at klagenævnets sekretariat kan afgøre sager, godt nok sager af mindre betydning og mindre værdi; det ville nok være mere betryggende, hvis man var sikker på, at de sager, som sekretariatet måtte afgøre, var helt identiske med tidligere sager, som nævnet har truffet afgørelser i.

Vi vil også gerne under udvalgsarbejdet have belyst, om kompetencen vedrørende fast ejendom og biler nu også er stor nok, om det er tiden at overføre denne kompetence til nævnet. Det koster penge, men vi kan godt se, der er en vis fordel for forbrugerne i at have klageadgangen samlet ét sted.

Men i det store og hele er vi altså positivt stemt over for forslaget.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg synes ikke, at den radikale ordfører bør bekymre sig så meget om, hvorvidt jeg roser industriministeren eller ej. Derimod er der grund til at nære bekymring over, at socialdemokratiet så ofte er afhængigt af de radikale. Det er en alvorlig sag. Det er en trist sag. Det er en yderst uappetitlig sag.

Formanden:

Det er jo lidt stærke udtryk, og navnlig kommer de ikke sagen ved.

Bollmann (CD):

Da vort partis ordfører i denne sag er fraværende, skal jeg på CDs vegne sige, at vi også ser forslaget i sammenhæng med den foreslåede ændring i retsplejeloven.

Jeg skal ved denne lejlighed ikke gå i detaljer. Det kan ske under udvalgsbehandlingen. Og med det forbehold, at der selvfølgelig kan opstå spørgsmål og problemer undervejs, som også andre ordførere har været inde på, skal jeg på nuværende tidspunkt kun sige, at vi i princippet er positive over for de foreslåede ændringer.

Alfred Hansen (DR):

Det er klart, at forbrugerne meget ofte bliver den svage part i et handelsanliggende, og jeg synes nok, der kunne være grund til at anbefale ministeren i højere grad at undersøge årsagerne til, at behov for klage og klageinstans overhovedet er til stede.

Men med den monopollovgivning, som regeringen gennem en årrække har støttet og lagt op til i stedet for at føre en antimonopolpolitik, har man jo bare befordret en udvikling i retning af, at der er behov for flere og flere klager, og at der også er blevet forstærket behov for en klageinstans.

Jeg skal derfor opfordre ministeren til i forbindelse med dette forslag og i forbindelse med andre forslag i højere grad at være interesseret i og arbejde for en bekæmpelse af de faktiske monopoler.

Ud over monopoler kunne man også med god grund rette en anklage mod de mange restriktioner, som man har overskyldt det danske samfund med gennem en årrække.

Med hensyn til forslaget skal jeg sige, at vi, som jeg indledte med at sige, erkender, at der er forbrugere, som bliver den svage part i et handelsanliggende, også i forbindelse med udførelse af tjenesteydelser. Jeg vil også give tilslutning til, at man tager andre områder ind, som forslaget lægger op til, og ikke bare nøjes med de hidtidige grænser for, hvilke sager der kunne indannes for forbrugerklagenævnet.

Men man skal altså ikke tage mine relativt positive kommentarer om forslaget som udtryk for, at retsforbundet synes, at man på længere sigt skal acceptere forhold, som betinger, at man skal have et forbrugerklagenævnet.

Jeg er nok betænkelig ved indholdet i punkt 2, hvor ministeren foreslår indsat et nyt stk. 2 i lovens § 5. Her foreslår ministeren, at nævnet »kan bemyndige sekretariatet til at træffe afgørelse i klagesager vedrørende varer, arbejds-« osv. Jeg vil nok sætte spørgsmåltegn ved, om det er rigtigt, og jeg vil i hvert fald gerne i udvalget meget nøje have klarlagt, hvilke bemyndigelser det er, nævnet vil overdrage til sekretariatet. Jeg mener fortsat, at det må være nævnets primære opgave at behandle de klager, der måtte komme fra forbrugere, hvad enten det er enkeltpersoner eller forbrugergrupper; det bør ikke overlades til sekretariatet. Men det er alt sammen noget, vi sammenholdt med de andre kritiske bemærkninger, der er kommet fra andre ordførere, må have undersøgt i udvalget.

Vi er da naturligvis tilhængere af, at man sikrer, hr. minister, en glidende forretningsgang, at der er et frugtbart samspil, men vi mener altså, at sekretariatets primære opgave må være det rent administrative, hvorimod en afsigelse af en dom, en vurdering af den indankede sag, skal ligge hos nævnet.

Men umiddelbart må jeg nok give et ret positivt ja til ministerens forslag, men han skal ikke lige lægge retsforbundets fem medlemmer oven i vægtskålen til de partier, der ønsker at støtte forslaget. Vi synes, der er nogle fornuftige tanker i det, og jeg må selvfølgelig helt tage afstand fra de synspunkter, som kom hovedsagelig fra fremskridtspartiet, men også fra konservativ side. Det er jo helt klart, at for disse partier betyder forbrugerne og forbrugernes stilling ikke særlig meget. Hvis man så endda med den liberale grundholdning, man søger at foregive man har, ville gå ind i en antimonopolpolitik, men det har man desværre også forgæves måttet efterlyse hos både de konservative og fremskridtspartiet gennem en lang årrække, og der er jo ikke meget, der tyder på, at man vil begynde at fokusere på forbrugernes interesser og forhold; man forsøger ensidigt at gavne de producerende erhverv.

Industriministeren (Erling Jensen):

Jeg skal takke for en meget velvillig modtagelse af dette lovforslag og sige, at jeg er helt parat til under udvalgsarbejdet at gå i dybden med nogle af de rejste problemer, men jeg skal vel allerede nu komme med et

[Industriministeren]

par kommentarer til dem, der har haft en vis grad af spørgsmål i sig.

Hr. Fogh Rasmussen spurgte, om det var hensigten at forhøje grænsen. Det er det ikke generelt, men vi må nok pege på, at når man agter at bevæge sig ind i reparationer af fast ejendom og af biler, så er vi meget hurtigt i størrelsesordener, hvor det kunne blive en illusion på disse to områder at fastholde en grænse på 10.000 kr. Men der er ingen overvejelser om nogen generelle ændringer, selv om tallet 10.000 kr. her i øvrigt ikke har nogen relation til tallet 10.000 kr. i justitsministerens forslag.

Så skal jeg sige om overvejelserne om at lade forbrugerklagenævnet tage sig også af reparationer vedrørende fast ejendom og køb og reparationer vedrørende biler, at det er et mangeårigt ønske fra forbrugerne, som man ikke hidtil syntes man kunne magte at tage sig af, men som man nu finder det nødvendigt at påtage sig. For fast ejendoms vedkommende er der ikke tale om erhvervelse af fast ejendom, men altså netop om vedligeholdelse, om reparationer. Her har hr. Fogh Rasmussen utvivlsomt ret i, at der eksisterer forskellige af brancherne oprettede nævn, men ingen af disse nævn har altså hidtil været godkendt i forbrugerklagenævnets regie, og det, man ønsker, er en samlet bearbejdelse af dette problem.

Når hr. Ole Bernt Henriksen stilfærdigt og venligt spørger, om det nu er nødvendigt at have et sådant forbrugerklagenævn og at foretage disse udvidelser, så er svaret ubetinget ja. Det er nødvendigt for forbrugerne, men det er efter min bedste opfattelse også nødvendigt for erhvervslivet, fordi det afvikler nogle kontroverser mellem erhverv og forbrugere, der gør samarbejdet med den altovervejende del af dansk erhvervsliv, der til enhver tid opfører sig, som den skal, langt bedre. Derfor burde denne betydelige del af dansk erhvervsliv ikke være imod dette lovforslag, og jeg er heller ikke sikker på, den for nærværende er det.

Så foreslog hr. Ole Bernt Henriksen, at vi gik i gang med en omprioritering af forbrugermidlerne, og jeg kan oplyse, at en sådan omprioritering foregår til stadighed og også er under overvejelse for nærværende.

Hr. Askjær Jørgensen havde nogle spøgefulde betragtninger om udtrykket en eksigibel afgørelse. Jeg forstår, at hr. Askjær Jørgensen

ikke er medlem af retsudvalget, for så ville han være stødt på udtrykket, næsten hver gang han behandlede en lov i retsudvalget. Sagt i al stilfærdighed er der altså tale om, at når en afgørelse er eksigibel, vil det sige, at den har retskraft, at afgørelsen kan bringes til gennemførelse. Det er der vist ikke nogen trussel i, det er der vist tværtimod en umiddelbar logik i; hvis man træffer en afgørelse, så er det også meningen, at den skal kunne gennemføres.

Hr. Rahbæk Møller var lidt bekymret vedrørende de sagkyndige erklæringer og deres betaling. Jeg understreger, at der står »kan«, ikke »skal«, i forslaget, og jeg understregede også, at det omhyggeligt er motiveret med de nye områder, der tages ind, og omfanget af sagkyndige erklæringer f.eks. inden for byggesektoren.

Fru Janne Normann og også hr. Alfred Hansen var tilsvarende bekymrede for, at sekretariatet skulle kunne træffe afgørelser. Det er jeg da helt klar på at vi skal diskutere i udvalget. Jeg tror, det er nyttigt, fordi selve forbrugerklagenævnet derved får flere kræfter til principsagerne, og det er udtrykkelig nævnt i bemærkningerne, at det, vi ser for os som overladt til sekretariatsafgørelse, er mindre sager og samtidig rutinemæssige sager.

Men når det er sagt, skal jeg endnu en gang takke for en overordentlig velvillig behandling og være klar til samarbejdet med erhvervsudvalget om en yderligere dybdebehandling.

Fogh Rasmussen (V):

Ministeren sagde i sit svar, at ingen af de nævn, som er oprettet af enkelte brancher, er godkendt af forbrugerklagenævnet. Det mener jeg nu helt bestemt at de nævn, der er oprettet inden for murer- og VVS-brancherne, er, men lad os ikke fordybe os i det her, det kan vi selvfølgelig komme tilbage til i udvalget.

Det, der kalder mig herop, er, at ministeren ikke rigtig svarede på eller kunne bekræfte eller ville bekræfte, at der faktisk i øjeblikket sidder to udvalg og arbejder med forbrugerbeskyttelse vedrørende tjenesteydelser og fast ejendom. Her er mit spørgsmål til ministeren: hvorfor har det nu sådan et kissejav med at få fast ejendom omfattet af loven om forbrugerklagenævnet, når der sidder

[Fogh Rasmussen]

et par udvalg og overvejer forbrugerbeskyttelsen på de nævnte områder? Var det ikke bedre at afvente resultatet af disse udvalgs arbejde?

Industriministeren (Erling Jensen):

Jeg er enig med hr. Fogh Rasmussen i, at hans spørgsmål om godkendelse eller ikke godkendelse kan han få yderligere bekræftet i mit svar i udvalget. Det er jeg til enhver tid klar til.

Når hr. Fogh Rasmussen så taler om kissejav, må vi jo nok sige, at der er unægtelig gået nogle år, hvor vi ikke har taget fast ejendom med. Jeg troede egentlig, jeg havde besvaret hr. Fogh Rasmussens spørgsmål tilfredsstillende ved at erindre om, at vi ikke taler om ejendoms erhvervelse; men all right, vi fortsætter diskussionen i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om banker og sparekasser.

[Af Alfred Hansen (DR) og Lawaetz (FP)].

(Lovforslag nr. L 112. Fremsat 19/12 80).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Industriministeren (Erling Jensen):

Folketinget skal nu for fjerde gang inden for de sidste to år behandle et forslag om ophævelse af den offentlige repræsentation i bankernes og sparekassernes bestyrelser. De tre tidligere helt tilsvarende forslag, som i

lighed med nærværende er blevet fremsat af medlemmer af fremskridtspartiet og/eller Danmarks retsforbund, blev alle ved førstebehandlingen afvist af ordførerne for partier, der tilsammen udgjorde et flertal her i folketinget.

Forslagsstillerne anfører i bemærkningerne til lovforslaget, at indsættelsen af bestemmelserne om de offentlige repræsentanter i bank- og sparekasseloven var et udtryk for, at folketingets flertal havde den opfattelse, at banker og sparekasser ikke løser de samfundsmæssige opgaver på tilfredsstillende måde. Denne udlægning er ikke rimelig. Baggrunden for at indføre den offentlige repræsentation i pengeinstitutternes bestyrelser fremgår af betænkning af 14. marts 1974, afgivet af folketingets erhvervsudvalg, og i øvrigt af besvarelsen af en lang række spørgsmål fra folketingets erhvervsudvalg. Heraf fremgår, at formålet er at medvirke til, at almindelige samfundsmæssige interesser og hensyn holdes for øje i pengeinstitutternes virksomhed, at fremme den af lovgivningsmagten formulerede erhvervspolitiske lovgivning og at styrke efterlevelsen af den af samfundet gennem Danmarks Nationalbank fastlagte pengepolitik.

Man siger i forslaget, at reglerne om offentlige repræsentanter ikke er samfundsnyttige og derfor bør afskaffes. Det er en påstand, som efter min opfattelse ikke kan holde for en nærmere prøvelse, men ifølge sagens natur kan man naturligvis ikke beregne nytteværdien. Værdien af denne store og meget bredt sammensatte kreds af offentlige repræsentanter beror på en række faktorer af mere ideel karakter. Ordningen med offentlige repræsentanter er blevet administreret ud fra det grundsynspunkt, at formålet er at sikre, at også andre synspunkter kan komme til orde i pengeinstituttets forretningspolitik end dem, der udgår fra kredsen af aktionærer eller garanter, som vælger den øvrige bestyrelse. Det er af værdi, fordi banker og sparekasser ikke alene er erhvervsvirksomheder, men også virksomheder, der i deres arbejde er med til at gennemføre en del af samfundets penge- og kreditpolitik og erhvervs politik.

Det offentlige repræsentant har en stærkere stilling over for pengeinstituttet end de øvrige bestyrelsesmedlemmer, fordi han er uafhængig af valg af generalforsamlingen.